

ръси стаята съ бабина вода. На третия вечерь, когато вярватъ че дохождатъ орисниците да опредѣлятъ сждбата на детето, събиратъ драгоценни и златни работи, турятъ ги презъ нощта подъ главата му, донасятъ шише или бѣклица съ вино и самунъ хлѣбъ, отъ които лехусата яде и пие

Следъ четирсетъ дена отъ рождението, въ празниченъ день, лехусата заедно съ бащата и детето отиватъ на черква да ѝ четатъ *чиста молитва*. Като излѣзатъ отъ черкова, отиватъ първомъ у кръстника, а следъ това и у други роднини, дето ги черпятъ, като даряватъ и детето на трѣгване съ яйце или захарь, а майка му съ симитъ или късъ хлѣбъ и соль; поливатъ чехлитѣ ѝ съ малко вода, за да имала млѣко. Когато се завърнатъ у дома, лехусата цалува ржка на бабата, възнаграждава я съ нѣщо и отъ тогава тя вече не идва и майката престава да бже лехуса.

Когато детето почне да ходи, мѣсятъ му *постжпалникъ* — погача нарѣзана на кжсове, който, изпечени вече, поливатъ съ медь, турятъ по срѣдъ стаята, повикватъ сродници и съседи; надъ постжпалника гуждатъ драгоценни работи, мастилница съ писалка, книга, ножъ, ножици, мѣрило, жито и пр. Пускатъ детето да иде при постжпалника и гледатъ кое ще хване то най-напредъ, и казватъ, че това занаятие щѣло да обича. Следъ това раздаватъ постжпалника и се разотиватъ.

Когато детето навърши година, него день съседкитѣ го открадватъ, скриватъ го въ нѣкоя кжща, опасватъ го съ червенъ памукъ, подъ мишката му окачватъ куфарче и го криятъ до като майка му обрече гощавка и тогава го донасятъ, като отключватъ отъ него куфарчето. За краденето на децата се говори по-подробно на друго мѣсто.

Едно време, когато се раждало дете оплаквали го, а кога умиралъ човѣкъ, веселили се, пили и играли хоро. Отъ тогава и до днесъ останалъ обичай да ядатъ и да пиятъ за умрелитѣ, но новороденитѣ деца не оплакватъ вече, защото, като кръстени, грѣхота било да се оплакватъ, тъй като сега дяволътъ плачалъ, а Господъ се радвалъ, че се родило християнчи.